

Kerék Imre

Mindenek szerelme

parafrázis Babits Mihály versére

Fogd a kezem, fussunk, gyere,
hímes, bársony mezőn át;
káprázzon a szemünk bele,
ha szagoljuk a rózsát!

A szikrázó menny csudakék.
Itt patak, amott árok.
Kacéran bókolnak felénk
kelyhük bontó virágok.

Zöldselyem-szoknyás, nyurgafák –
balerinák forognak
hajnal felé és esten át
a hegyoldalon hosszát.

Helikopter-szitakötők,
íveket író lepkék
ünneplik a tájék fölött
a mindenek szerelmét.

Én is szeretem mindjüket:
erdőt, téli madárral,
ahogy lüktetted szived
fütytyökkel, fuvolákkal,

s enyém ég és föld, szerelem,
Nap és Hold, gyapjas felleg:
s örök gyönyörrel szenvedem
ezt az örök szerelmet.

Mert nincsen kéjes állapot,
mit csak a lélek érez,
nincs kéj, mely nem formál jogot
a szerelem nevéhez.

Énnekem minden szeretőm,
ami gyönyör szememben,
és testem pusztul szenvedőn
ez égő szerelemben.

Ezer kedvesem van nekem,
visszacsókolom ajkuk én is,
és mindegyik tekintetem
tüzes-forró ölük felé visz.

A föld szerelmét élvezem
gyönyörtől elveszőben,
istennőkkel ölelkezem
egyedül a mezőben.

Balassi Bálint

A férfi-gyönyört ki érezte jobban? –
Bátran a Végtelennek vágatott
új Kor felé, míg buzgó vére lobbant,
szablyával rajzolt mennyre csillagot.

Fülében kopják, kardok csattogása,
s a szerelemvágy forró illata
hajtotta szívét küzdelmes csatákba,
s harcra edződött mének rohama.

Hiába bújdosott új s új hazába,
szerelme folyton megcsalattatott.
Vigasz: bécsi lányok citerája,

s incselgő lengyel nemesasszonyok. –
Végső fohásza: „Lelkem Krisztus ója”.
Fejénél Dávid Király lobogója...

Dávid és Góliát

Csáky Anna

A költő mindenhatósága

(hommage á József Attila)

Ó, költő, rád áldva borul az ég!
Fények viharos táncát lükteti
pazarló, láz-forró kebeledben:
Újszülött ágakkal lobbantod fel
a fagyott idők jégcsapos fejét,
dallal varázsolsz világító tüzet
a kihűlő, fázó homlokokra,
szívedben máglya-s rózsaláng fakad,
gyémántragyogásod szinte vakít,
s bár hideg világban kereng szavad,
nyáriest-meleget zeng dallama.
Szemedben csillag, hold, menny tündököl,
arcodon örökké lobog a nap,
két kezeden nyílik száz friss tavasz.
Szavad ránk csendesesen, puhán simul,
mint evező a néma habokra,
mágikus delejed csodát teremt:
általad egész a széttört világ,
gyönyörű versed éltető vigasz,
és amit kimondasz, mind úgy igaz.

Játszani hívlak

(hommage á Kosztolányi)

Játszani hívlak, jöjj, legyél a társam,
gyönyörű, gazdag, színes a képzelet,
engedd, a világot szemedben lássam,
és játsszunk, álmodva együtt, Életet!
Akarsz- e gyermekként várni csodákat?
Lásd, kacér az alkony: nőnek öltözött,
kínálva magát hűvös éjszakának
a reszkető sötét sátrai között.
Akarsz- e játszani sugárzó tavaszt,
beszórni virággal mezőt, a rétet,
vagy játsszuk el együtt éppen csak azt,
miként lángol a nyár, ha forr, ha éget!
Játszani hívlak, mikor eljön az ősz,
s meleg ruhába öltözik november,
a nappalon lassan az éjszaka győz,
s ne féljünk, kopog majd a tél is egyszer.
Játsszuk el együtt hosszan az életet,
legyünk mi magunk az ünnep, a szépség,
engedd, hogy örökös híveddé legyek,
s feledjünk halált, azt poklokra mérték.
Legyünk, mint mesékben boldog szeretők,
s ne hidd, a létünk épp csak lehetnyi!
Feledve bánatot, múltást, temetőt,
akarsz-e játszva örökké szeretni?

Derengésben

Vadvirág lapul magas fű között,
gyönyörű pompa, melybe öltözött,
gyöngyszemű tavasz száll s a rét szaga,
fölötte hódoló, halk éjszaka.

A hold a tájra fényfátylat borít,
becézi, áldja a virágot itt,
ezüstben izzó szirmain pihen,
szerelmet gerjesztve sejtjeiben.

Reszket a virág, a fényt nyeli el,
sápad a csillag-ég mennyeivel,
messzi toronyból halvány ég alatt
egy-egy ütés a széllel szétszalad.

Ekkor a hajnal lopva megjelen,
derengő fénye csupa sejtelem,
felemás szirmok bohócruháján
oszlik az éj, s kigyúl a nap sárgán.

Orgonaszerenád

Múlt éjszakán
- csend odakinn -
száz lila szín
szép éjszakán
egyszerre mind
csattanva nyílt
száz orgonán,
s egyszerre szólt:
„csing-csingiling”,
éjzene kint,
s kúszott a hold.

Száz éjszakán
ballag a hold
csillogva fönt,
hallgat a csönd,
szép éjszakán
lenn csupa zöld,
s az orgonaföld
fel-felsikolt:
„csing-csingiling!”
rá visszaint
a sokszínű ég.
Száz kisharang,
kék, lila alt
zengi szét
az éj igézetét.